

Лоудикия — Рақами Панҷ

Сеи Охирин

Jeff Pippenger

2023-09-03

Ба таври идеалӣ, ҳафт калисо ва ҳафт муҳр бояд ҳамчун рамзҳои мувозӣ фаҳмида шаванд, ки ҷанбаҳои дохилӣ ва берунии як таърихи воҳидро ифода меkunанд. Ҳамчунин муҳим аст, ки ҳангоми баррасии се калисои охир ва се муҳри охир дар назар дошта шавад, ки хатти таърихӣ, ки таърихи тадриҷиро намояндагӣ мекунад, мавзӯи асосии ин рамзҳо нест. Вақте ки калисоҳо дар заминаи таърихҳои мувозӣ татбиқ карда мешаванд, пешрафти таърих унсури муҳими рамзпардозӣ мебошад, вале вақте ки се калисо ва муҳри охир ҳамчун рамзе мустақилона баррасӣ мешаванд, чунин нест.

Се калисои охирин, ҳамчун рамз, дар бораи муносибати се гурӯҳ ва динамикаи ҳамкории се гурӯҳи ибодаткунандагонанд, ки онҳоро калисоҳои гуногун намояндагӣ меkunанд. Се муҳри охирин қавми Худоро, чунон ки аз ҷониби Мусо ва Илёс намояндагӣ мешаванд, муайян месозанд. Илёс намояндаи яксаду чилу чор ҳазор аст, ва Мусо — мурдагони одил.

Ва ҳангоме ки Ё муҳри панҷумро кушод, ман дар зерӣ қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломии Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, гуфтанд: «То ба кай, эй Худованди муқаддас ва ростин, Ту доварӣ намеkunӣ ва хуни моро аз сокинони замин интиқом намегирӣ?» Ва ба ҳар яке аз онҳо ҷомаи сафед дода шуд; ва ба онҳо гуфта шуд, ки андаке боз ором гиранд, то ҳамхидматони онҳо низ ва бародарони онҳо, ки мебоист мисли онҳо кушта шаванд, ба камол расанд. Ва ҳангоме ки Ё муҳри шашумро кушод, инак, заминларзаи бузурге ба амал омад; ва офтоб мисли палоси сиёҳи пашмин сиёҳ шуд, ва моҳ мисли хун гардид; ва ситорагони осмон бар замин фуру рехтанд, чунон ки дарахти анҷир, ҳангоме ки аз боди саҳт ҷунбонда шавад, анҷирҳои хоми худро меафтанад. Ва осмон мисли тӯмаре ки печонида шавад, канор рафт; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷойҳои худ ҷунбонда шуданд. Ва подшоҳони замин, ва бузургон, ва сарватмандон, ва сарлашкарон, ва қавиён, ва ҳар ғулом ва ҳар озод худро дар ғорҳо ва дар саҳраҳои кӯҳҳо пинҳон карданд; ва ба кӯҳҳо ва саҳраҳо гуфтанд: «Бар мо фуру афтед ва моро аз рӯи Он ки бар тахт нишастааст ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед; зеро рӯзи бузурги ғазаби Ё расидааст; ва кист, ки тавонад истодагӣ намояд?» Ваҳй 6:9–17.

Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки муҳри панҷум ба «даврае аз замон дар оянда» дахл дорад. Оятҳои муҳри панҷум мепурсанд, ки Худо кай папагариро барои куштани қавми Худо дар асрҳои торикӣ доварӣ хоҳад кард. Ҷавоб дода шуд, ки дар «рӯзҳои охир» Худо папагариро ҳам барои қатли онҳо ва ҳам барои гурӯҳи дигари шаҳидони папагӣ, ки онҳо низ дар ҷараёни бӯҳрони қонуни якшанбе аз ҷониби папагарӣ кушта хоҳанд шуд, доварӣ хоҳад кард.

«“Ва ҳангоме ки мӯҳри панҷумро кушод... [Ваҳй 6:9–11]. Дар ин ҷо манзараҳое ба Юҳанно нишон дода шуданд, ки дар воқеият он вақт ҳанӯз вучуд надоштанд, балки он чизе буданд, ки дар давраи муайяни вақт дар оянда ба вуқӯъ меомаданд.” Manuscript Releases, ҷилди 20, 197.

Ваҳй ҳамчунин тасдиқ мекунад, ки ҷонҳои зери қурбонгоҳ, ки хоҳони дониستاني онанд, ки Худо қай папагиро доварӣ хоҳад кард, бо ду овози он ғариштае алоқаманданд, ки дар боби ҳаҷдахуми Китоби Ваҳй заминро бо ҷалоли худ равшан месозад.

«Вақте ки мӯҳри панҷум кушода шуд, Юҳанно Ваҳйнавис дар рӯё дар зери қурбонгоҳ гурӯҳеро дид, ки барои Каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ кушта шуда буданд. Пас аз ин, манзараҳое фаро расиданд, ки дар боби ҳаҷдахуми Ваҳй тасвир ёфтаанд, вақте ки онҳое ки амин ва ростинанд, аз Бобил даъват карда мешаванд, ки берун оянд. Ваҳй 18:1–5 иқтибос шудааст». Manuscript Releases, ҷилди 20, 14.

Дар Ваҳй боби ҳаҷдах доварию католицизм дучанд аст, зеро он ҷо ва дар он вақт вай на танҳо барои касоне, ки онҳоро дар «рӯзҳои охир» ба қатл хоҳад расонд, балки ҳамчунин барои қурбониёни қатл дар давраи Асрҳои Тираи ҳукмронии папагӣ низ ҷазо дода мешавад.

Ва ман овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз вабоҳои вай насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавр подош диҳед, чунон ки ӯ ба шумо подош додааст, ва мувофиқи аъмолаш ба вай дубора дучанд диҳед; дар ҳамон косае ки ӯ пур кардааст, барои вай дучанд пур кунед». Ваҳй 18:4–6.

Мӯҳри шашум яке аз намунаҳои классикии Китоби Муқаддасро дар бораи воқеаҳое пешкаш мекунад, ки бевосита пеш аз Омадани Дуюми Масеҳ, дар давоми ҳафт балои охирин, рӯй медиҳанд. Он бо муқаддимаи боби ҳафтуми Ваҳй анҷом меёбад, ки ҷавоби саволеро, ки дар ояти охирини мӯҳри шашум матраҳ шудааст, фароҳам меоварад: «ки кист, ки тавонад истодагӣ кунад?» Ду гурӯҳ вучуд доранд, ки дар бӯҳрони қонуни якшанбе, ки бо фаро расидани ҳафт балои охирин ба анҷом мерасад, ҳамчун парчами Худо истодагӣ хоҳанд кард. Он ду гурӯҳ садӯ чилу чор ҳазор мебошанд, ки бо Илёс муаррифӣ шудаанд, ва «анбӯҳи бузург», ки бо Мусо муаррифӣ шудааст. Ин ду рамзи Мусо ва Илёс пештар ҳамчун онҳое муайян шуда буданд, ки дар охири ҷаҳон истодагӣ мекунанд; зеро ҳар дуи онҳо бо Масеҳ бар Кӯҳи Таҷаллӣ истода буданд.

Аввалин гурӯҳи шаҳидони папавӣ аз асрҳои зулмот ҷомаҳои сафед дода шуданд, ва гурӯҳи дувум — ки ба онҳо гуфта шуд, то замоне интизор шаванд, ки он гурӯҳ комил гардад, — ҳамон «ҷамоати бузург» аст, ки онҳо низ ҷомаҳои сафед дар бар доранд. Мӯҳри панҷум ва шашум таърихи мувозии калисоҳои панҷум ва шашумро пешкаш намекунанд; балки онҳо дар бораи он ду гурӯҳе шаҳодат медиҳанд, ки дар «рӯзҳои охир» ҳамчун парчае барои Худованд бармехезанд. Он ду гурӯҳ ҳамонҳоянд, ки паёмҳои ду овозро дар Ваҳй, боби ҳаҷдахум, эълон мекунанд. Паёме, ки баъдан эълон мешавад, бо ғурурезии Рӯҳулқудс ҳамроҳ аст, чунонки ин ба таври намунавӣ дар таърихи Пантикост ва таърихи Нидои Нимашаб дар оғози Адвентизм нишон дода шудааст.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм муттаҳид мегардад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад. Дар ин ҷо коре бо фарогирии умумичаҳонӣ ва қудрате бесобиқа пешгӯӣ шудааст. Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зуҳури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерии ҷаҳон расонда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин таваҷҷуҳи динӣ падида омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то имрӯз дар ҳеҷ сарзамине дида нашуда буд; аммо аз ҳамаи ин ҳаракати пурқудрат зери хушдори охири фариштаи сеюм болотар хоҳад гузашт.»

«Ин кор ба кори Рӯзи Пантикост монанд хоҳад буд. Чунон ки «борони аввал» дар рехтани Рӯҳулқудс дар оғози башорати Инчил дода шуд, то сабзидани тухми гаронбаҳоро ба вучуд оварад, ҳамон тавр «борони охир» дар анҷоми он барои пухта расидани ҳосил дода хоҳад шуд. «Пас хоҳем донист, агар барои шинохтани Худованд пайваста талош намоем: зуҳури Ё мисли субҳ муқаррар шудааст; ва Ё назди мо мисли борон хоҳад омад, мисли борони охир ва борони аввал бар замин». Ҳушаъ 6:3. «Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ кунед; зеро ки Ё ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро, борони аввал ва борони охиристо, фуру хоҳад рехт». Юил 2:23. «Дар рӯзҳои охир, меғуяд Худо, аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар хоҳам рехт». «Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт». Аъмол 2:17, 21.»

«Кори бузурги Инчил набояд бо зуҳури камтари қудрати Худо аз он чи оғози онро нишон дода буд, ба анҷом расад. Нубувватҳое, ки дар фурурезии борони аввалия ҳангоми оғози Инчил иҷро шуданд, боз дар борони охири ҳангоми анҷоми он иҷро хоҳанд шуд. Инҳоянд “замонҳои тароват”, ки ҳавворӣ Петрус ба онҳо назар дошт, вақте ки гуфт: “Пас тавба кунед ва рӯҳи намоӣ, то ки гуноҳҳои шумо маҳв карда шаванд, ҳангоме ки замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ё Исоро бифиристанд”. Аъмол 3:19, 20». «Муборизаи Бузург», 611.

Пас аз он ки муҳри шашум саволеро ба миён меорад, ки Илос ва Мӯсор, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй намоёндагӣ шудаанд, муаррифӣ мекунад, муҳри ҳафтум қушода мешавад ва рехтани Рӯҳулқудсро бар он ду гурӯҳ тавсиф менамояд. Бояд қайд кард, ки дар ин тавсиф ҳомӯшӣ ба муддати ним соат вучуд дорад. Рехтани борони охири, ки бо қушода шудани муҳри ҳафтум намоёндагӣ шудааст, як давраи ҳомӯширо дар бар мегирад.

Ва ҳангоме ки Ё муҳри ҳафтумро қушод, дар осмон тақрибан ним соат ҳомӯшӣ барқарор шуд. Ва ман он ҳафт фариштаро дидам, ки пеши Худо меистоданд; ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар даст манқали тиллоӣ дошт; ва ба ӯ бухури бисёре дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоӣ, ки пеши тахт буд, пешкаш намоӣ. Ва дуди бухур, ки бо дуоҳои муқаддасон буд, аз дасти фаришта ба ҳузури Худо боло рафт. Ва фаришта манқалро гирифта, онро аз оташи қурбонгоҳ пур кард ва бар замин афканд; ва садоҳо, раъдҳо, барқҳо ва заминларзае ба амал омад. Ваҳй 8:1–5.

Тавре ки ҳоло дар порчаи китоби «Муборизаи Бузург» зикр гардид, борони охиризамон вақте ба рехта шудан оғоз мекунад, ки фариштаи қавӣ нозил мешавад ва заминро бо ҷалоли худ

мунаввар мегардонад. Борони охирзамон он гоҳ оғоз ёфт, ки «биноҳои бузурги шахри Нью-Йорк фуру рехта шуданд» 11 сентябри соли 2001.

«Акнун ин суҳане меояд, ки гӯе ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо қабат бар қабат боло мерафтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро ба сахтӣ ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳанд шуд.” Тамоми боби ҳаҷдаҳуми китоби Ваҳй ҳушдорест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ман махсусан дар бораи он чи бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам, рӯзе биноҳои бузурги он ҷо бо гардиш ва вожгардонии қудрати Худо фуру андохта хоҳанд шуд. Аз рӯшноие, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як калима аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати азими Ӯ, ва ин сохтмонҳои азим фуру хоҳанд афтод. Манзараҳое ба вуқӯ хоҳанд пайваست, ки даҳшати онҳоро мо тасаввур карда наметавонем.» Review and Herald, July 5, 1906.

Дар 11-уми сентябри соли 2001 борони охирин ба боридаи оғоз кард, ва резиши он борон бар онҳое фуруд меояд, ки бо Илс ва Мусо намояндагӣ шудаанд, ва он давраи хомӯширо низ дар бар мегирад. Давраи хомӯшӣ барои Мусо ва Илс ҳамчунин дар боби ёздаҳуми Ваҳй намояндагӣ шудааст, ки дар он Мусо ва Илс, он ду набие, ки ҷаҳонро азоб медоданд, дар кӯчаҳо «кушта» шуданд. Аммо пас аз сеюним рӯз онҳо аз ғори Хӯриб берун омада, ба осмон сууд карданд. Дар таърихи борони охирин паём, ки аз ҷониби он ду қосид намояндагӣ мешавад, кушта шуда, ба кӯча андохта мешавад, вале то замоне ки эҳе гарданд, дафн намешавад. Ин яке аз ҳақиқатҳои асосист, ки Шери қаблаи Яҳудо ҳоло мӯҳрҳои онро мекушояд.

Се муҳри охирин ҳаракати ниҳони халқи Худоро муайян мекунанд, ки онро Илс ва Мусо намояндагӣ менамоянд. Он ҳаракат мемирад ва эҳе мегардад. Ин як ҳаракат аст, зеро Адвентизм бо ҳаракате оғоз ёфт, ки то соли 1863 идома кард, вақте ки онҳо аввалин ҳақиқатеро, ки Уилям Миллер ба шинохтани он роҳнамоӣ шуда буд, қанор гузоштанд. Дар соли 1863 он ҳаракат ба поён расид, зеро дар соли 1863 онҳо ба таври қонунӣ қалисо гардиданд. Алфа ва Омега исрор меварзад, ки агар Ӯ халқи боқимондаи Худро ҳамчун як ҳаракат оғоз намуда бошад, онро низ ҳамчун як ҳаракат ба анҷом хоҳад расонд.

Мо акнун баррасии умумии ҳафт қалисо ва ҳафт мӯҳрро ба анҷом расондем. Дар се муҳри охирин мо ду табақаи наҷотёфтагонро мебинем, ки ба воситаи Мусо ва Илс намояндагӣ шудаанд. Ҳамаи он мӯҳрҳо дар бораи ғариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдаҳ шаҳодат медиҳанд. Вақте ки ӯ 11 сентябри соли 2001 нузул кард, ду табақаи наҷотёфтагон ба як раванди поксозӣ ворид шуданд, ки барои ошкор намудан ва ҷудо кардани ду табақаи парастикунандагон дар дохили ҳаракат дар поёни Адвентизм тарҳрезӣ шудааст, ҷунон ки инро ҳаракат дар оғози Адвентизм пешакӣ тасвир карда буд. Дониёл муайян мекунанд, ки як табақа, ки ӯ онро шарирон меномад, афзоиши донишро нахоҳанд ғаҳмид, аммо хирадмандон меғаҳманд. Матто ба мо ҳабар медиҳад, ки онҳое, ки аз ғаҳмиши донише, ки мӯҳраш кушода шудааст, бебаҳраанд, боқираҳо ҳамчун нодон муаррифӣ мекунанд.

Бокираҳои хирадманд дар бӯҳрони нисфи шаб нишон медиҳанд, ки онҳо афзоиши донишро фаҳмидаанд ва онро доро мебошанд. Хирадмандон ва нодонон ба воситаи калисои Филадельфия ё калисои Лудикия намояндагӣ мешаванд. Шарирон, яъне бокираҳои нодони Лудикия, бояд аз даҳони Худованд қай карда шаванд, ва хирадмандон номи Худо, ё хислати Ёро, бар пешониҳои худ қабул меkunанд. Агар калисои шашуми Филадельфия хирадмандонро намояндагӣ кунад, пас чӣ гуна аст, ки калисои ҳафтуми Лудикия шариронро намояндагӣ мекунад? Агар чунин бошад, пас тартиб аз низом берун аст, магар не? Ҷавоб, албатта, ба воситаи Алфа ва Омега ҳал мешавад.

Дар ибтидои аввалин қавми номбаршудаи Худо, Исроили қадим, Мусо дар охири он қавми номбаршуда намунаи Масеҳ буд.

Зеро Мусо ба падарон ба ростӣ гуфт: “Худованд Худои шумо аз миёни бародаронатон барои шумо Набие бармехезонад, монанди ман; Ёро дар ҳар он ҷо ба шумо гӯяд, бишнавед. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар ҷоне, ки он Наби ро настунавад, аз миёни қавм набуд карда хоҳад шуд.” Аъмол 3:22, 23.

Дар охири нахустин қавми номдоре аз халқи Худо, Яҳёи Таъмиддиханда он расули Илёс буд, ки роҳро барои омадани аввали Масеҳ омода сохт. Пас Исо қурбонии Худо бар салиб пешкаш мекард ва баъд аз он хизмати Саркоҳинии Худо дар Қудси муқаддасгоҳи осмонӣ оғоз менамуд. Дар оғози дувумин қавми номдоре аз халқи Худо, Исроили муосир, Вилиям Миллер он расули Илёс буд, ки роҳро барои Омадани Дуввуми Масеҳ омода сохт. Сипас Исо ногаҳон ба Қудси Қудс даромад ва довариро оғоз кард. Дар охири дувумин қавми номдоре аз халқи Худо, расули ниҳонии Илёс роҳро барои он омода сохт, ки Масеҳ давраи доварии зиндагониро оғоз намояд, кори Худо ҳамчун Саркоҳинии Осмонӣ ба анҷом расонад ва барои Омадани Дуввуми Худ биёяд.

Вилиям Миллер на танҳо рамзи пайғомрасон аст, балки рамзи ҳаракате низ мебошад, ки ӯ бо он вобаста буд.

Бо ларза Уилиям Миллер оғоз намуд, то барои мардум асрори Малакути Худоро кушояд ва шунавандагони худро аз миёни нубувватҳо то ба зуҳури дуюми Масеҳ раҳнамоӣ кунад. Бо ҳар кӯшише, ки мекард, қувват мегирифт. Чунон ки Яҳёи Таъмиддиханда омадани аввали Исоро башорат дода, роҳи омадани Ёро муҳайё кард, ҳамон тавр Уилиям Миллер ва онҳое ки бо ӯ ҳамроҳ шуданд, омадани дуюми Писари Худоро эълон намуданд....

«Ҳазорон нафар ба қабул кардани ҳақиқате, ки Уилиям Миллер мавъиза мекард, роҳнамоӣ шуданд, ва хизматгориҳои Худо дар рӯҳ ва қудрати Илёс бархоста, то ин паёмро эълон намоянд». Early Writings, 229, 230, 233.

Дар оғози Исроили қадим Худо Мусоро даъват кард, ки ӯ чиҳил сол таълими фасодёфтаи Мисрро гирифта буд, ва барои дур сохтани таъсири Миср аз хислати ӯ чиҳил соли зист дар биёбон лозим омад. Чиҳил сол пас аз таваллуди худ, Мусо, дарк намуда ки барои берун овардани қавми Худо аз Миср баргузида шудааст, қуввати инсониро ба кор бурд ва мисриро кушт. Чиҳил сол баъдтар назди буттаи сӯзон ӯ ба даъвати Худо муқовимат кард. Пас аз он

ки ниҳоят ин даъватро пазируфт, ӯ фармони хатна кардани писарашро нодида гирифт, то он даме ки ба марг таҳдид карда шуд. Дар сарҳади Замини Мавҷуд ӯ исён кард ва Сахраро бори дуюм зад. Дар оғози Исроили қадим, Мусо хислатҳои лаодикиягиро доро буд. Бо вучуди ин, ӯ даъвати баланду муқаддаси худро, аз ҷумла намуна будани Масеҳро дар анҷоми Исроили қадим, ба ҷо овард. Масеҳ, ки бо яҳудиёни ҷанҷолпеша, ё бо онҳое ки худро яҳудӣ мегуфтанд, вале набуданд, мубориза мебард, хислати филаделфиягиро намоёндогӣ мекард. Дар оғози Исроили қадим Мусо лаодикиягӣ буд, ки ба тилло, сурмаи ҷашм ва либоси сафед ниёз дошт. Дар анҷом Масеҳ филаделфиягӣ аст.

Дар оғози адвентизм, Вилиям Миллер, ки ба воситаи он ҷанд нафаре дар Сардис, ки либосҳои худро палид накарда буданд, муаррифӣ шудааст, филаделфиягӣ буд, ҳамчунон ки ҳаракате, ки бо ӯ вобаста буд, низ ҷунин буд. Дар анҷоми адвентизм, ҳаракате, ки соли 1989 замони охириро шинохт, ба ҳамон андоза лаодикиягӣ буд, ки Мусо буд. Ҳаракати миллерӣ ҳаракати Future for America-ро намунавӣ тасвир мекунад, бо ин қайди нубувватӣ, ки ҳаракати аввалин аз ҷониби филаделфиягӣ дар замони Филаделфия ба иҷро расид, ва ҳаракати охири аз ҷониби лаодикиягӣ дар замони Лаодикия ба иҷро мерасад.

Ман беш аз ҳар шахси дигари вобаста ба таърихи Future for America аз соли 1989 шохиди қисми бештари таърихи нубуввати ин ҳаракат ҳастам, ва шаҳодат медиҳам, ки шахсан аз соли 1989 оғоз намуда, дар миёни ин таърих ҳамчун як адвентисти Лаодикияи тасдиқшуда қадам задаам. Дар он роҳ ҷонҳои бисёре ҳастанд, ки шаҳодати маро тасдиқ хоҳанд кард. Ман ҳамчунин бо яқини комил метавонам шаҳодат диҳам, ки онҳое, ки дар охири Адвентизм бо ин ҳаракат алоқаманд буданд, низ адвентистони Лаодикияи тасдиқшуда буданд. Аввалин қавми номгузоришуда бо як Лаодикиягӣ оғоз меёбад, ки ба филаделфиягӣ табдил меёбад, ва бо як филаделфиягӣ анҷом меёбад. Дуюмин қавми номгузоришуда бо як филаделфиягӣ оғоз меёбад ва бо як Лаодикиягӣ анҷом меёбад, ки даъват шудааст то филаделфиягӣ гардад. Ин имзои Алфа ва Омега аст.

Сарфи назар аз кӯрии рӯҳонии бадбахтона ва ғоҷабори роҳбар ва онҳое ки бо ӯ ҳамроҳ шуданд, Худо ҳанӯз ҳам аломатҳои роҳнамои нубуввати, ки аз соли 1989 то имрӯз ба вуқӯъ пайвастанд, ҳидоят ва идора мекард. Сарфи назар аз урёнии рӯҳонӣ ва ғоҷабори роҳбар ва онҳое ки бо ӯ ҳамроҳ шуданд, Худо ҳанӯз ҳам кушода шудани ҳақиқатҳоеро, ки мувофиқи иродаи Худ сазовори кушода шудани меҳид, роҳбарӣ мекард. Дар марҳамати Худ, ки ҳаргиз аз «ҳақиқат»-и Ӯ ҷудо нест, Ӯ раванди поксозиеро тадбир намуд, ки барои як Лаодикиягӣ мебардан ва баъд аз он ҳамчун як Филаделфиягӣ эҳё шуданро фароҳам меовард. Он марг ва эҳё тавассути муаллифони китобҳои Дониёл ва Ваҳй намунавӣ гардонид шуда буд, ки ҳар ду ба таври рамзӣ кушта шуданд ва эҳё гардиданд. Юҳанно аз марги дар деги равғани ҷӯшон андохта шудани эҳё гардид, Дониёл бошад, аз ҷоҳи шерони гурусна. Пас, ин ду китоб, ки як китоб мебошанд, ба рамзи марг ва эҳё ҳамчун ҷузъе аз паёме, ки ҳоло кушода шуда истодааст, таъкид мебахшанд.

Ҳангоме ки ҳаракат дар «рӯзҳои охир»-и довари тафтишотӣ (ки ба воситаи ҳаракати миллеритӣ рамзгузорӣ шуда буд) ба анҷоми замони наздик мешуд, Худо муқаррар карда буд, ки роҳбар ва ҳуди ҳаракат кушта шаванд ва баъд аз он эҳё гарданд. Дар заминаи ҳафт

калисо, Лӯдикия дар 18 июли соли 2020 кушта шуд ва пеш аз қонуни якшанбеи наздикшаванда ҳамчун Филадельфия эҳё мегардид. Ҳаракати эҳёшуда аз ҷумлаи ҳафт калисо мебуд, вале он ҳаштумин мебуд. Ҳаракат ҳаштумин мебуд, яъне аз ҳафт.

Ин сирри нубувватӣ дар китоби Ваҳй бар чандин шохид устувор аст, гарчанде ки то ҳол шинохта нашуда буд. Дар ин давраи вақт мо ҳоло ба озмоиши сурати ҳайвон ворид мешавем, ки Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ин ҳамон озмоишест, ки пеш аз қонуни якшанбе меояд. Маҳз дар замони қонуни якшанбе мӯҳри Худо бар филадельфиёни он таърих ниҳода мешавад. Аммо онҳо бояд аз озмоиши сурати ҳайвон, ки пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз меояд, гузаранд.

«Худованд ба ман равшан нишон дод, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани давраи муҳлат ташаккул хоҳад ёфт; зеро он озмоиши бузург барои қавми Худо хоҳад буд, ки тавассути он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. Мавқеи шумо ҷунон омехтаи носозгориҳост, ки фақат андаке фирефта хоҳанд шуд. »

«Дар Ваҳй 13 ин мавзӯ ба таври ошкоро баён шудааст; [Ваҳй 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин имтиҳонест, ки халқи Худо бояд пеш аз он ки мӯҳр зада шаванд, аз сар гузаронанд. Ҳамаи онҳое ки бо риоя кардани шарияти Ё ва бо сарпечӣ аз пазируфтани шанбеи қалбақӣ садоқати худро ба Худо исбот карданд, зеро парчами Худованд Худои Яхува қарор хоҳанд гирифт ва мӯҳри Худои зиндари хоҳанд гирифт. Онҳое ки ҳақиқати осмониасро тарк мекунанд ва шанбеи якшанберо мепазиранд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт» Manuscript Releases, volume 15, 15.

Дар ин таърихи кунунӣ, ду шохе, ки пештар ҳамчун Ҷумҳурихоҳӣ ва Протестантизм шинохта мешуданд, аллакай ба демократия ва Протестантизми муртад табдил ёфтаанд. Вақте ки он ду шох пурра ба ҳам мепайванданд, он гоҳ онҳо як қудрат, як шохро ташкил медиҳанд. Дар ҳамон давра, Худо шоҳи ҳақиқии Протестантизмро муайян карда, боло хоҳад бардошт, то бар зидди сурати ҳайвон ҳушдор диҳад. Он ду шох ба ҳам мувозӣ чараён меёбанд, то он даме ки Иёлоти Муттаҳида подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас буданро бас кунад.

Ваҳии ҳабдахум муайян мекунад, ки иттиҳоди сегонаи аждаҳо (Созмони Милали Муттаҳид), ҳайвон (қудрати папагӣ) ва пайғамбари дурӯғин (Иёлоти Муттаҳида) ҳамон қудратест, ки сари ҳаштум буда, аз миёни он ҳафт сар аст. Он ҳафт сар салтанатҳо дар пешгӯии Китоби Муқаддас мебошанд, ки аз Бобил оғоз ёфта, сипас Модо-Форс, Юнон ва баъдан Руми бутпараст меоянд. Сипас салтанати панҷум Руми папагӣ аст, ки ба таври пешгӯёна дар соли 1798 захми ҳалокатбор гирифт. Дар ҳамон нуқтаи таърих салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас, Иёлоти Муттаҳида, ба тахт нишаст, то он даме ки дар қонуни рӯзи якшанбеи ба наздикӣ фарорасанда сарнагун гардад.

Созмони Милали Муттаҳид он гоҳ бо қуввае, ки тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, ки барои ҳайвон ҳайкале барпо намоянд, маҷбур хоҳад шуд. Дар он лаҳза салтанати шашум низ захми марговар хоҳад гирифт, вале Иёлоти Муттаҳида он гоҳ тамоми ҷаҳонро маҷбур хоҳад сохт,

ки роҳбарии онро бар Созмони Милали Муттаҳид бипазиранд ва талаб хоҳад кард, ки онҳо ҳамчунин ҳокимияти ахлоқии папиро барои идора кардани иттиҳоди сегона бипазиранд.

Ва бо василаи он мӯъҷизоте, ки ба ӯ қудрат дода шуда буд, то дар пеши ҳайвон ба амал оварад, сокинони заминро фиреб медиҳад; ва ба сокинони замин меғӯяд, ки барои он ҳайвоне, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, ҳайкале бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуда буд, ки ба ҳайкали ҳайвон нафаси ҳаёт бидиҳад, то ҳайкали ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва ҳам сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба ҳайкали ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ваҳй 13:13, 14.

Ягона таърифи «сурати ҳайвон» дар ваҳйи илҳомӣ ин аст, ки он иттиҳоди калисо (қудрати папавӣ) ва давлатро (Созмони Милали Муттаҳид, ки дар он Иёлоти Муттаҳида нӯҳ подшоҳи дигарро идора мекунад) ифода менамояд. Изабал қудрати папавист; Аҳъоб Иёлоти Муттаҳида аст, ки подшоҳи даҳ қабилаи шимолӣ мебошад.

Ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида дар қонуни якшанбе сукут мекунад, Сур (папство), ки аз соли 1798 инҷониб фаромӯш шуда буд, «ба ёд оварда мешавад» ва ӯ сурудҳои фиребандаи худро оғоз мекунад. Бар асари фурупошии молиявӣ, ки дар навиштаҳои Эллен Уайт ҳамчун «вайронии милли» тасвир шудааст, Иёлоти Муттаҳида маҷбур мешавад тамоми ҷаҳонро муттаҳид созад, то ба он қудрати Китоби Муқаддас, ки дасти ҳар касро бар зидди ӯ ҷамъ меоварад, посух диҳад. Он қудрат Ислои аст, ҷунон ки аз ҷониби падарбобои Ислои — Исмоил — муаррифӣ шудааст.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ монд; зеро ки Худованд мусибати тӯро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас хоҳад буд, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ; ва ӯ дар пеши ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Иёлоти Муттаҳида бо он нӯҳ подшоҳи дигар иттиҳоде барпо мекунад ва мавқеи роҳбариро ба даст мегирад. Инро танҳо барои муддати кӯтоҳе анҷом медиҳад, ва баъдан исрор хоҳад варзид, ки қудрати папавӣ сарвари ҳамаи ин гардад, ҳамон тавре ки Изобал Аҳъобро зеро идораи худ дошт.

Ҳамин тавр, иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ваҳшӣ ва паёмбари дурӯғин якҷо ба сӯи Армагеддон равона мешаванд. Рақами ҳашт рамзи эҳёро ифода мекунад, ва он подшоҳие, ки дар пешгӯӣ ҳамчун гирандаи захми марговар қайд шудааст, подшоҳии панҷум буд, яъне қудрати папавӣ. Вақте ки папавӣ эҳё мешавад, онҳо подшоҳии ҳаштум мегарданд ва назорати иттиҳоди сегона ба онҳо дода мешавад; ва он подшоҳии ҳаштум ҳамон як сари ҳафт подшоҳист, ки ҳамчун гирандаи захми марговар муайян шудааст, аммо илҳом ҳамчунин шифо ёфтани он захми марговарро муайян месозад.

«Ҳангоме ки мо ба бӯҳрони охирин наздик мешавем, бисёр муҳим аст, ки миёни абзорҳои Худованд ҳамоҳангӣ ва ягонагӣ вучуд дошта бошад. Ҷаҳон аз тӯфон, ҷанг ва ихтилоф пур аст. Аммо зеро як сар — қудрати папавӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то дар шахси шохидони Ё ба Худо муқобилат намоянд. Ин иттиҳодро он муртадди бузург мустаҳкам месозад. Дар ҳоле ки ӯ мекӯшад омилони худро барои ҷангидан бар

зидди ҳақиқат муттаҳид созад, ӯ ҳамчуни амал хоҳад кард, то ҷонибдорони онро чудо ва пароканда наояд. Ҳасад, гумонҳои бад, бадгӯӣ — ҳамаи инҳоро ӯ барангехта месозад, то ноиттифоқӣ ва ҷудоиандозӣ ба вучуд оварад». Шаҳодатҳо, ҷилди 7, сах. 182.

Подшоҳии панҷум, подшоҳии шашум ва подшоҳии ҳафтум дар он марҳила ҳама подшоҳиҳои ҷудогонаи худро аз даст додаанд; бинобар ин, подшоҳиҳои ҳар яки онҳо ҳамагӣ якҷоя ҳамчун як подшоҳӣ, ки аз се қисмат иборат аст, эҳё мегарданд ва ба ҳамин васила таркиби сегонаи Худосариро тақлид мекунад.

Шоҳигарии шашуме, ки бо ду шоҳи монанди барра оғоз меёбад ва ҳамчун як шоҳе, ки мисли аждаҳо сухан мегӯяд, ба анҷом мерасад, хусусияти нубуввати кудрати папавиро дорост, зеро он сурати ҳайвон мегардад. Маҳз ҳайвон, яъне кудрати папавӣ, пеш аз ҳама ҳамчун шоҳигарии ҳаштуми эҳёшуда муаррифӣ шудааст, ки аз ҷумлаи он ҳафт буд. Аммо, ҳарчанд ин кудрати папавӣ аст, ки ба таври мустақимтар муаммои нубувватиро—яъне ҳаштум будан ва аз ҷумлаи он ҳафт буданро—ба ҷо меоварад, Иёлотӣ Муттаҳида сурати папавиро ба вучуд меоварад ва бинобар ин, аз лиҳози нубувват, ҳамон хусусиятҳоро чун кудрати папавӣ падид меоварад.

Иёлотӣ Муттаҳида дар соли 1798 оғоз ёфт, вақте ки, мувофиқи Ишаъё бисту се, Сур, яъне кудрати папавӣ, бояд то анҷоми подшоҳии шашум ба фаромӯшӣ супурда мешуд. Соли 1798 барои миллериён дар оғози адвентизм замони охир буд. То баҳори соли 1844, адвентизми миллери ридои протестантизмро пазируфта буд, ки он ба таври мувозӣ бо шоҳи ҷумҳуриҳои ҷараён меёбад, шоҳе ки ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаро намояндагӣ мекунад. Ҳар ду шоҳ бар як ҳайвон ҳастанд, бинобар ин онҳо дар тӯли таърих якҷоя пеш мераванд. Оғоз ва анҷоми адвентизм ба таври мувозӣ бо шоҳи ҷумҳуриҳои ҷараён меёбад. Таърихи аз соли 1798 то замоне ки протестантҳо паёми фариштаи аввалро рад карданд, даврае буд, ки дар он Худо он шоҳи протестантиро барқарор намуд. Ў инро тавассути раванди имтиҳон анҷом дод, чунонки бо шоҳи ҷумҳуриҳои низ чунин кард. Дар бораи шоҳҳои мувозӣ бисёр чиз гуфтан мумкин аст, аммо ҳоло не.

Шоҳи ҷумҳуриҳои бо протестантизми муртад зино мекунад, на бо шоҳи ҳақиқии протестанти, зеро шоҳи ҳақиқӣ арӯси Барра аст ва ӯ бокира мебошад. Аз замони поён дар соли 1989 ҳафт президент буданд. Шашуми он президентон дар ҳамон сола захми марговар гирифт, ки дар он ҳаракат дар поёни адвентизм низ захми марговар гирифт. Президенти ҳаштум аз замони поён дар соли 1989 ҳамон кас хоҳад буд, ки захми марговар гирифтааст ва он шифо ёфтааст. Ў бояд президенте бошад, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст. Ҳамзамон, дар соли 2020, вақте ки президенти шашум захми марговари худро гирифт, шоҳе, ки ҳоло ҷомаи рамзии протестантиро бар дӯш дорад, низ кушта шуд. Чунон ки бо ҳайвони католикизм аст, ва чунон ки бо сурати ҳайвони протестантизми муртад аст, ҳамон тавр низ бо шоҳи ҳақиқии протестантизм аст. Шоҳи протестантизм ҳамчун калисои шашум муаррифӣ мешавад, ки ҳаштум мегардад, вале аз ҷумлаи он ҳафт аст.

Ҳангоме ки шумо ин даъвоҳоро месанҷед, дар хотир доред, ки паёме, ки андаке пеш аз баста шудани замони ғайз кушода мегардад, бешубҳа дар доираи он пешниҳод хоҳад шуд, ки

ибтидо анҷомро тасвир мекунад. Он паём бо усули «таърихгарой» пешниҳод хоҳад шуд, ки таърихи Китоби Муқаддасро дар мувофиқат бо таърихи ҷаҳон ба қор мебарад, то охири ҷаҳонро муайян намояд. Он паём аз замин бармехезад.

Ҳақиқат аз замин мерӯяд, ва адолат аз осмон назар меафканад. Оре, Худованд он чиро некуст хоҳад дод, ва замини мо ҳосили худро хоҳад дод. Адолат пешопеши Ё хоҳад рафт, ва моро дар роҳи қадамҳои Ё хоҳад гузошт. Забур 85:11–13.

Ин танҳо он нест, ки замин дар ин порча ҳамчун «сарзамин» муайян карда мешавад. Порча дар Забур на танҳо «сарзамин»-ро ҳамчун ҳайвони «замин»-и Ваҳй боби сездаҳ муайян мекунад, балки ҳамчунин қайд менамояд, ки «ҳақиқат» аз замин «мебарояд».

«Қадам миллате аз Ҷаҳони Нав дар соли 1798 ба қудрат бармехост, ваъдаи нерӯ ва бузургӣ меод ва таваҷҷуҳи ҷаҳонро ба худ ҷалб мекард? Татбиқи ин рамз ҳеҷ чойи шубҳа намегузорад. Як миллат, ва танҳо як миллат, ба нишонаҳои ин нубувват мувофиқат мекунад; он бе ҳеҷ иштибоҳ ба Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ишора мекунад. Боз ва боз андеша, қариб ҳамон суҳанони дақиқи нависандаи муқаддас, ноогоҳона аз ҷониби суҳанвар ва таърихнигор хангоми тавсифи бархостан ва рушду инкишофи ин миллат ба қор бурда шудааст. Ҳайвон дида шуд, ки “аз замин берун меомад”; ва, ба гуфтаи тарҷумонҳо, калимае, ки дар ин ҷо ба «берун омадан» тарҷума шудааст, ба маънои аслии худ «рушд қардан ё мисли гиёҳ сабзида баромадан»-ро ифода мекунад». Муборизаи Бузург, 440.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико он ҳайвони замин аст, ки «бармеояд». Пас, хангоми санҷидани иддаоҳое, ки дар ин мақолаҳо баён шудаанд, илҳом муайян месозад, ки ин паём бар он асос хоҳад ёфт, ки анҷом бо ибтидо тасвир мегардад; он дар заминаи хатти таърихӣ бар хатти таърихӣ қарор дода хоҳад шуд; ва он бояд аз овозе дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико барояд. Албатта, дар дохили Иёлоти Муттаҳидаи Амрико овозҳои бардурӯғ низ ҳастанд, аммо мувофиқи Каломи Худо ва бар асоси салоҳияти он, ҳар паёмбар ё хизмате, ки берун аз Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҷойгир аст ё асли пайдоишаш аз он берун мебошад, нури козиб аст. Адвентизм дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бо овози як мард ва бо ҷунбише, ки дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико барқарор гардид, оғоз ёфт. Исо анҷоми чизеро бо ибтидои он тасвир мекунад.

Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо ҷӣ мегӯяд.